

Het is alsof er een waas ligt over de met potlood getekende landschappen van Sandra Kruisbrink: onwillekeurig knijp je met je ogen om iets te zien. Word je eerst verblind door fel zonlicht, even later is het of stuivende sneeuw je het zicht ontnemt. Sommige tekeningen van Kruisbrink zijn bijna abstract te noemen. Toch projecteert het eigen voorstellingsvermogen er als vanzelf een landschap in. De achtergrond van de werken is meestal wit, of opgebouwd uit kleine potloodstreepjes in zachte kleuren groen, geel en zwart. De weergave van de omgeving is nabij abstract, met een enkele figuratieve afbeelding centraal, zoals (de contouren van) een huis of een boom. Soms wordt het platte vlak van het papier benadrukt, een andere keer is het perspectief dusdanig verwrongen dat het landschap met zijn slingerwegen lijkt te golven. Het beeld kan statisch aandoen, maar af en toe wordt de suggestie van beweging gewekt. Sneeuw die traag uit de lucht valt, of wilgenkatjes die in een rechte lijn door de wind van hun tak worden geblazen. Af en toe is er zelfs sprake van verschillende lagen in de tekening, die als coulissen over elkaar heen zijn geschoven. Het idee van een kijkdoos. Zo wordt er alsnog met ruimte gespeeld. In vogelvlucht zoekt de blik over de tekeningen heen, soms stilstaand bij een dennenboom, een watertoren die een schaduw over de grond werpt, of een verlaten kas waar bomen doorheen zijn gegroeid. In sommige landschappen worden slechts contouren van elementen in zwart en wit getoond, zoals figuren in een wajangspel, waardoor strikt formele eigenschappen worden benadrukt. De blik van de toeschouwer wordt door Kruisbrink gestuurd en meegevoerd. Door de minimale invulling van haar landschappen blijft er echter genoeg ruimte voor de eigen verbeelding.

Yasmijn Jarram